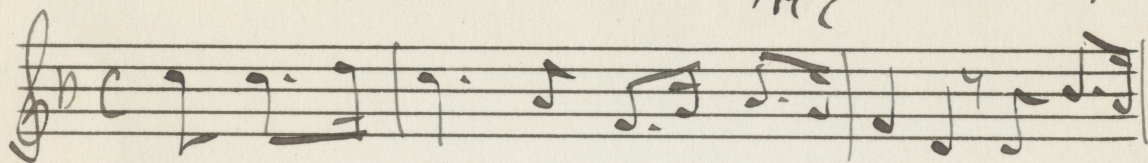
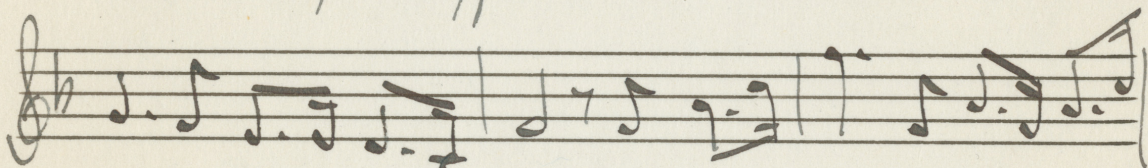

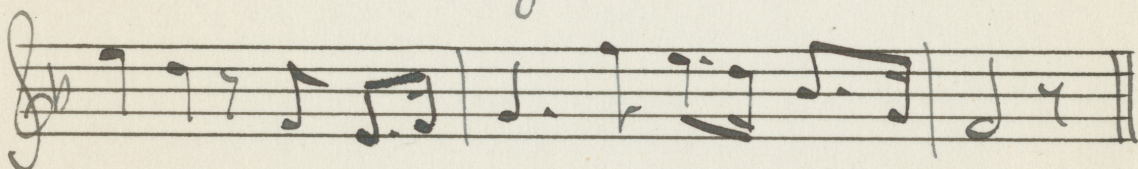
Körps, Brunsbär.

Hon satt på klippan vid den öde stranden. För henne

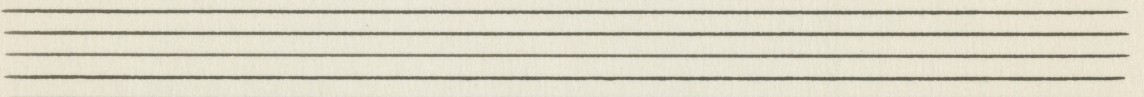
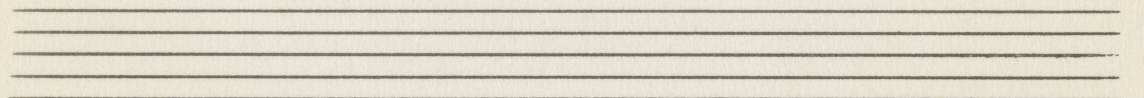
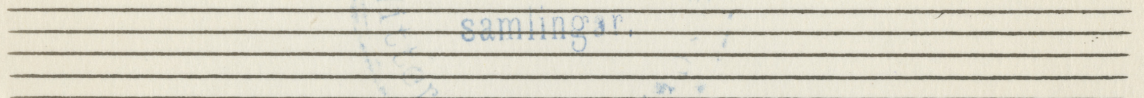
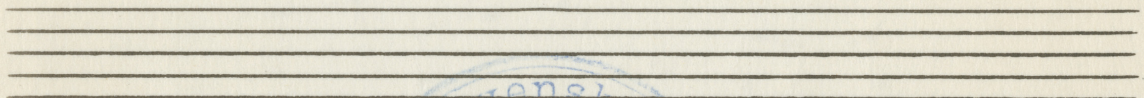
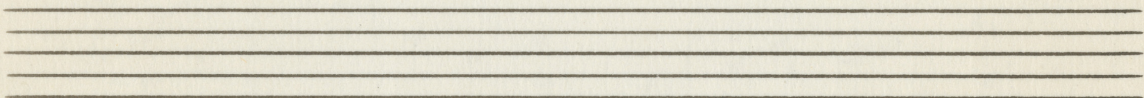
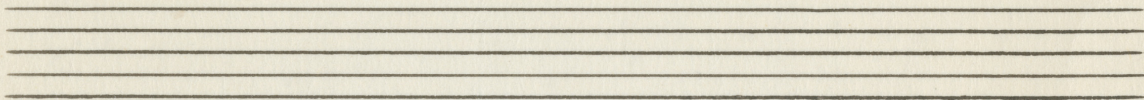

ändlös oceanen låg. Den trötta pannen stödde hon mot

huden och sårbrutet emot väster såg.

Fanny Jansson
 ✕ 30. 7. 23.

Flickans klagan
(På klippan)
(Linnean)

1. Hon sat på klippan vid den öde stranden,
för henne ^xändlös oceanen låg. ^{* ödslig}
Den trötta pannan stödde hon mot handen ^{* blida,}
och oavbrutet ^xenot väster såg. ^{* ut mot havet}
2. När morgonsolens första strålar blänkte,
vid ^xhavets lugu hon re'n på klippan sat ^{* bøljan blå}
hon sat där mången gång när sol sig sänkte, ^{* på västerögon}
och mången ljus ^xoch väcker sommarnatt. ^{valsamisk}
3. Hon var så ung, så skön jämväl i Tårar
med ljusblå ögon och ett hår av gull,
linnean lik i nordens ^xkorta vårar, ^{keja}
så skön hon var, så ^xblid och oskuldsfull. ^{vit}

4. "Kär dotter min, det tycks som om du sate
 en ensam fågel lik vid böljan blå,
 din kind är vit^x och stormen hörs därute, <sup>det stormar
 hemskt</sup>
 kom nu, han kommer inte förr ändå."
 han kommer ju ej förr ändå

5. "Din luta hänger stum med brustna strängar,
 din myrt är vissnad och din fågel dör:
 För työd din sång kring skog och gröna ängar,
^{kom in} sjung ännu, du har mig att sjunga för."

6. Men dottern tog och vinkade med handen:
 "Förlåt jag kan ej komma moder kär,
 ty förr än böljan frusit fast vid stranden,^x har
 då finner du mig inte mera här."
 hans bud skall skönna eller orlesad kan

7. "För ty jag drönde samma natt han farit
 att jag med honom på hans fartyg stod,
 storm ifrån Norden, lång har dagen varit,
 bakom en molnvägg solen sjönk i blod." ^{moln sky}

8. "Han slöt mig till sitt bröst och Tårar runno
 mynnå hans kinder fastän minnen log.
 Då såg jag hur två vita dövor flögo
 likt andeväsen framför skeppets bog."

9. "På lätta vingar framför oss de forro,
 i vida kretsar jagande varann,
 jag^x frågade vems dessa fåglar voro, sporde vilka
 de äro minna böner, sade han."
 Ja det var)

10. "De följa mig ut över vida haven
 likt^x goda änglar sända ut af Gud, glada
 och när jag själv sänks från dig ned i gravan, skiljs
 så sänder jag dig en av dem som brud,"

11. "att du må veta när min tid är liden.
 Förlåt min älskade, men gråt ej så, du (men)
 fast våra öden väcla här i tiden,
 vi träffas väl till sist hos Gud (ända.)

12. "Han kyss^{or}te mig, men knappt var kyssen brunn^{uppnå}en
från mina läppar, då min sömn tog slut,
min dröm lik morgondimman val försvunnen
och jag ^{i stugan} var ensam ^{för} som förut."

13. "Och därför moder sitter jag här ute
och ser mot väster där han sist försvann,
ty förrän böjan prust har därute,
hans bud här kommit, eller också han."

(14. Hon såg där nu, ja med en tårfullt öga
lik marmorvården på en älskad grav.
Den yttre världen byddes henne föga,
vad visste hon av glädje mera av.)

15. Vårns dag och sommars var ^{förging} försvunnen
och du blev hört igen bland nordens fjäll,
^{blodröda} (bland röda) skyarna i väster^{öster} brunn^{glimma}en
och brasan sprakade i spisel håll.

† Och löven gulnade och föu för vinden

16. Hur skönlad är i nordens fägring vorden
 var blomma kysstes bort av vinterns vind,
 i vita* flingor snön föll över jorden, *flokar
 men ännu vitare blev flickans kind.
 vitare var ändå

17. Hon grei i mer hon såh med tårlost öga
 likt marmorsården på en* älskad grav, ^{älskling}
 om yttre världen brydde hon sig föga,
 vad ^{visste} ^{hon} af glädje ^{mer} af föga,
 vad ^{hade} ^{hon} nu väl för glädje kvar?
 hade hon nu väl för glädje kvar?

18. Det blev så mörkt, så tungt i hennes sinne,
 där främnande hon vid sin lita såte.
 För fåg blev stugan, det blev trångt därinnuti,
 och hon gick ut en mörk november natt.

19. Hon satte sig på klippan vid stranden,
 där förr hon suttit har så många gånger,
 den brötta handen stödde hon mot handen
 och lyssnade till nordenvindens sång.
 bleka kinden
 neta

20. En ensam stjärna ^{mellan} ibland molnen blänkta
 i ^{hon - sugade} havets djup. ^{och} Hon såg sin blid däre,
 det vita skummet ^{en} emot klippan stänkta ^{högt mot}
 och stormen tjöt ^{fört} med ökat raseri.

21. Var det en dröm, att när hon ^{sitt huud} ögat lyfte,
 en ^{fågel} skepnad ^{fleg} ^{med} beklädd i ^{svart} fågelskrud.
 Sitt huud ^{tätt till} han ^{helt} mot hennes öra ^{tryckte} lade
 och viskade: "Din älskling är hos Gud." "

(22. Men bakom dystra moln vid himlalanden
 — — — — —
 och av en svalldåg vräktes upp mot stranden
 ett kallt lik, tätt invid flickans fot.)

(23. Och månen sken uppå hans bleka pranna
 och på hans vrigt slutna ögonpar,
 men ännu blekare var lilla tunga,
 hon visste nog vem som den döde var.)

Då föll hon
 (24. Hon slöt sig till hans bröst och tårar runno
likesom ett majregn uti vårens dag -
 och hennes läppar ^{möt} på hans läppar brunno.
 Törgåves! - döden gav ej åter svar.)

25. Ej ljud, ej ord från hennes läppar hördes,
 hon dignar ner på klippan där hon sat,
 na hennes frästa själ i döden fördes,
 där inga tårar finns och ingen nat.

Annan källa: (^{Rydbo}~~Galtby~~)

25. Då flöt från hennes bröst en blodström neder,
 den röda purpurn över snön sig gjöt.
 På frusna drivan lade hon sig neder
 och stödde sig emot sin älsklings sköt.

26. Rauske hon bad och hennes böner hördes
 av Gud, som alltid är så kärleksrik

och deras själar upp till himlen fördes
och morgonsolen sken på tvänne lik.

27. Vi lade dem i samma grav vid stranden
av deras hembygds välbekanta hav,
och den som vill kan ännu se i sanden
de båda ungas oförgätna grav.

Efter 21.

"Se här ett bud, en hälsning jag dig bringar".
Med dödlig fasa hon ur dvalan spratt.
En fishmas flög förbi på lätta vingar,
en vålnad lik uti den dystre natt.

